

A KOLOZSVÁRI ALMA MATER MEGNYITÓ ÜNNEPÉN.

Az Ég kegyelme visszaadta néküink
A tudomány megszentelt csarnokát:
Kik oly régóta számkivetve éltünk,
Most új életnek látjuk hajnalát.
Megtérhetünk már jó Anyánk ölére:
Az meghallgatja a sok, bús panaszt,
Gyógyító írat önt szívünk sebére,
És el sem enged, mindig itt maraszt.

Meleg hajlékot máshol is találtunk,
S áldozni kész, nemes, nagy szíveket;
Sok küzdelem közt máshol is megálltunk,
Folytatva munkánk a romok felett;
És mégis, mégis, lelkünk visszavágyott,
Oltárodon hogy, Alma Máterünk,
Fölszítsuk a kihamvadt régi lángot
És szent tüzének papjai legyünk.

Milyen örömmel tértünk ide vissza,
Midőn az álom valóságra vált!
Oh, nem lehet kéz, amely elszakítsa
A gyermeket s a jószágos Anyát!
Itt vár az otthon és itt vár a munka
A bérces Erdély kies völgyölén:
Kelet mesgyéjén nem leszünk magunkba',
Velünk a hit, a szeretet, remény.

Ez élt boldogul a nagy mesterekben,
Kik felszántották a nehéz rögöt
S termő talajjá tették ernyedetlen,
És lankadatlan nagy munkák között.
Oh, fogadjatok ma ti is ünnepelni,
Ti Istenben dicsőült szellemek
S Phönix-madárként új életre kelni
Látván e népet, örvendezzetek!

Örvendjete, hogy e kapu kitérve
És művetek folytatni itt vagyunk,
Hogy a magyar Helikon már nem árva,
Hogy honi szótól hangzik otthonunk:
Hogy a hazának lángoló szerelme
Mindannyiunkat újra egyesít:
Tudásért lelkesül az ifjú elme
S járhatja már a múzsák berkeit.

Mi megfogadjuk: Istenhez, hazához
Hűséges ifjúságot nevelünk,
Amely, mihelyt kell, vért és éltet áldoz,
Hogy védelmezze ősi tűzhelyünk.
Add, Istenünk, hogy mindent megtehezzünk,
Hogy tudományban viruljon hazánk:
Mint erre szívvel-lélekkel törekszünk,
Úgy szálljon az Ég áldása reánk!

(Budapest.)

CSENGERY JÁNOS.